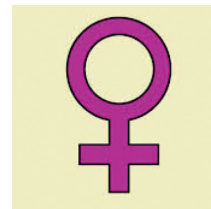

SKVs internbulletin

nr 3/ 2018

Svenska Kvinnors Vänsterförbund – Kvinnokamp i över 100 år

Ordförande har ordet

November dis och dimma. I naturen är det ständig förändring på gång. När jag för många år sedan bodde i Etiopien saknade jag oerhört dessa årstidsväxlingar som ramar in våra liv. Solen gick ner vid nästan samma klockslag året om.

Med årstiderna följer också återkommande evenemang som berör vår verksamhet i SKV. På vårkanten är det 8 mars, i New York möte med FN:s Kvinnokommission CSW, (Commission on the Status of Women), samt årsmöten i de flesta föreningar. Vartannat år i maj har vi stämma, vilket nästa år äger rum i Lund. I början på juli är det Almedalen, där vi deltog i år. På hösten dyker Bok- och biblioteksmässan upp. I detta nummer av SKVibben rapporterar vi från vårt deltagande i dessa händelser de senaste månaderna. Synd att vi bara har sju sidor till förfogande då det är mycket som är på gång. Birgitta Rang och Agneta Wirén hade intensiva CSW dagar i New York och hann inte rapportera färdigt därför i förra numret. Gunnel Bemerfeldt och Pia Risén var bland de fem som tog sig till Almedalen i början på sommaren och berättar om vårt fredsmingel, en kväll med ett späckat program som SKV arrangerade tillsammans med Kvinnor för fred och Operation 1325. Margareta Nordh har sina kontakter i Centralamerika och berättar om ett möte i Lund med oväntade följder. Fistulastiftelsen har fyllt 30 år och KSAN 75. (firat att man fyllt 30 år och KSAN 75.)

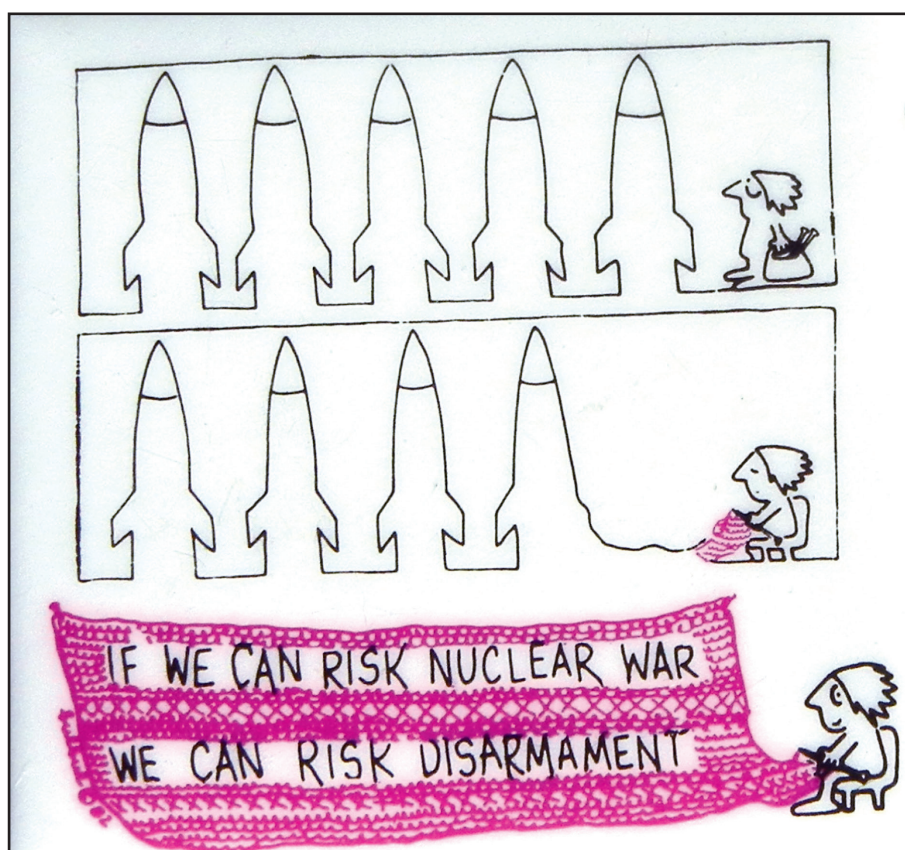
Freden var tema för vår satsning i Almedalen. Särskilt i fokus var FN:s konvention om förbud mot kärnvapen, ett viktigt steg mot avskaffande av dessa omänskliga massförstörelsevapen, kanske det värsta klimathotet av alla. Det är livsviktigt att med all kraft sätta tryck på politikerna, inte minst socialdemokraterna, för att Sverige ska skriva på denna överenskommelse, som inger hopp inför framtiden. Med Sve-

riges gedigna meritlista när det gäller nedrustning internationellt borde det vara en given sak att ta ställning för konventionen.

Som vanligt, alltså, många viktiga frågor att bearbeta och ta ställning till. Hoppas ni hinner ta en stund för läsning.

Ianthe

*New Zealand's Nuclear Weapon Free Zone,
1982 Christchurch N.Z.
BULBUL Donelley Colt Buttons*

Ingen ska lämnas kvar

Agneta Wirén

Detta var ett heldagsseminarium med cirka 200 deltagare, där vi satt i grupper om cirka tio personer vid runda bord. Syftet var att lyfta fram kvinnors situation på landsbygden och ge dem en röst, både via nätet, film och genom personlig närvaro. För att visa att alla inte kunde närvara personligt fanns i början av seminariet ett tomt runt bord i mitten av salen. Naledi Chiva, Sydafrika, höll i presentationerna och ledde hela seminariet.

Den första talaren var Nyaradzayi Gumbonzvanda, från Indien. Situationen för kvinnor och flickor som lever på landsbygden är en av de värsta som finns i världen, sa hon. Det saknas en plan för handling. Utan den kan vi inte agera mot fattigdom, migration, dålig hälsa, dålig sanitet, brist på vatten osv. Vi måste ha ett intersektionellt, interaktivt samtal, fortsatte hon. UN Women har varit mycket aktiva i detta arbete. Därefter talade fyra kvinnor från fyra olika generationer: Indira Vargas, Ecuador berättade om kvinnor från ursprungsbefolkningar med funktionsnedsättningar, Pratina Gurung, Nepal, om intersektionalitet och Tarcila Rivera Rea, Peru, om rasism. På en videoinspelning fick vi lyssna till HZvineyi Bho-bo, Zimbabwe, som fokuserade på HIV.

Efter detta var det dags för en diskussion mellan fyra kvinnor. Roslin Orwa, Kenya, hade som utgångspunkt änkors situation och Neisha Roslin, Fiji, om HBTI. Aria Mia Loberti, Uganda, fokuserade på genus och social rättvisa. Hon ansåg att vi måste tala mer om rättvisa och rättigheter och att det är viktigt att prata även utanför religiösa mötesplatser. Kim Windvogel, Sydafrika, ägnade sig åt HBTI och menade att Sydafrika behöver backup. Det blir problem när människor inte känner till lagarna, speciellt på landsbygden, sa hon. Det saknas utbildade människor som tar ansvar. Kolonialismen förde med sig en rad dåliga saker, bland annat homofobi.

Efter denna diskussion hölls tre anföranden. Edward Ndopu, Sydafrika, påpekade att funktionshinder också kan utgöra en möjlighet, och att funkofobi (fördomar om, särbehandling av och utestängande av personer med funktionsvariationer) kan utgöra ett makt-system. Rose Cunningham hade valt intersektionalitet som ämne. Marcy Hrsk arbetade med migranter och flyktingar, samt Platform for action från Beijing.

Vidare talade Sikene Salazar, Bolivia, om HBTI- rättigheter. Han såg lagar som endast papper. Det måste finnas resurser för att implementera mänskliga rättigheter. Agnes Leine, Kenya, menade att det bör finnas ett antal regler och (guidelines)riktlinjer för att säkerställa att alla kvinnor är på samma nivå. Alla länder har lagar,

Birgitta Rang vid seminariet "(Leaving no one behind) Ingen ska lämnas kvar"

men var finns (guidelines) riktlinjerna? Cedaw, Convention on the Elimination of Discrimination Against Women, FN:s konvention om avskaffande av diskriminering av kvinnor, borde förenklas och översättas så att alla kvinnor kan förstå vad den innebär. Hari Kaffé, Nepal, poängterade att det behövs data, medan Purity, Kenya, ansåg att problemen måste formuleras av kvinnorna själva. Kvinnor på landsbygden måste få utbildning, även de som är gifta.

På förfrågan svarade de som satt i panelen att de vill skriva om diversitet, inkludering, support. Vi måste se mer på den fysiska kroppen, kvinnors rätt att ha makt över sin kropp, att kulturella normer marginaliserar, samt att överbrygga gapet mellan retorik och verklighet.

Mellan dessa anföranden var det tillfälle till diskussion runt bordet. Birgitta och jag satt vid ett bord med deltagare från USA, Nya Zeeland, Nigeria och Irak. Vid lunchtid dukades det fram mat som vi kunde förse oss med. Det var ett mycket välarrangerat seminarium, där allt fungerade smidigt, där många röster fick höras och där vi blev imponerade och tagna av det engagemang, för att inte tala om den vrede som de flesta gav uttryck för. Varför går det så långsamt? Hur länge ska vi vänta? Lagarna finns, men varför tillämpas de inte? Detta var frågor som ställdes av de flesta.

Jag var glatt överraskad av att det talades ganska mycket om funktionsvariationer som en resurs, mycket och självklart om HBTI-personers rättigheter, vilket jag inte hört vid tidigare FN-konferenser, och att intersektionalitet var en självklarhet.

Ambassadör Andraveva samtalar med Princess Bauderi Al

Att stärka det sociala skyddet och avskaffa våld mot kvinnor i kungadömet Saudiarabien

Agneta Wirén

I panelen: HKH Princess Bauderi Al (Saudiarabien), Ambassadör Andraveva (UK) m fl.

Andraveva börjar med att säga några allmänna saker om våld i hemmet och att detta våld är oacceptabelt för individer, familjer och samhälle. Det handlar om att öka kvinnors självbestämmande och om självständighet. FN har skänkt 20 miljoner pund till detta ändamål, för att stödja kvinnors

organisering, skydda kvinnor och se till att stärka lagstiftningen.

Prinsessan Bauderi beskrev det projekt som håller på att utvecklas kring våld i hemmet i Saudiarabien. Skydd för kvinnor som utsatts för våld fanns tidigare i kungapalatset. Numera har detta institutionaliserats, och en kampanj för skydd mot våld har startat, berättade hon. Nu erkänns att det finns fattigdom, vilket inte gjorts tidigare,

eftersom det var tabu. Nu talas det om en fattigdomsgräns, visserligen ännu inte publicerad, men som används.

32,7% av kvinnorna är inte anställda eller är arbetslösa, och fattigdomen är feminiserad. Ett av problemen är möjligheten till transport, men staten har börjat betala för resor till och från ett arbete.

Efter prinsessans inlägg visades en lång rad

projektioner som beskrev den nya lagstiftningen. 2013 infördes en lag emot våld i hemmet som tillkom under tryck från allmänheten, men egentligen är det två lagar: en för att skydda barn, och en för att skydda kvinnor. Lagen lyder under Family Affairs Council, som arbetar i partnerskap med NGO:s på landsorten. En noggrann plan har gjorts fram till 2030.

Prinsessan behandlades med stor vördnad och inga direkt raka frågor ställdes. Det verkade som prinsessan och hennes delegation tog för givet att våld mot kvinnor utövas endast av fattiga män i Saudiarabien, absolut inte av någon av de många prinsarna. Jag kände skepsis, men ställde inte någon fråga. Det är i alla fall bra att det börjar hända lite grand i detta urkonservativa landet.

Mänskliga rättigheter som utgångspunkt för att stärka HIV kvinnor på landsbygden

Agneta Wirén

I detta event talade fem personer. Det handlade om något som heter *The Yogyakarta principles*, principer för HBTI-personers mänskliga rättigheter. Syftet med principerna är att eliminera diskriminering, tortyr, tvångsäktenskap, marginalisering, uteslutning och våld mot personer på grund av sexuell orientering, genusidentitet, genusuttryck eller sexuella karaktäristika. Principerna bygger på de mänskliga rättigheter som antogs av FN 1948, 1966 och 1976.

The Yogyakarta principles består idag av 39 principer. De första 30 formulerades och antogs redan 2006, men 2017 gjordes ett tillägg med 9 principer. Dessa tillägg var nödvändiga, eftersom världen har förändrats under de 11 år som gått. Principerna bygger på internationell lag. Att formulera principerna har varit en lång process, där experter och personer med "levd erfarenhet" har deltagit i diskussion och formulering. Ett arbete har också varit att definiera vad som menas med sexuell orientering.

Monica från Botswana betonade vikten av att representanter från Afrika varit med i detta glo-

bala arbete. De senaste 20 åren är vi i en annan situation tack vare sociala media och digitala nätverk, menade hon. Hon betonade att stater har skyldighet att respektera och skydda sina medborgares rättigheter, samt se till att medborgare har lika tillgång till information och service.

Religion, tradition och kultur kan aldrig användas som ursäkt för våld, uteslutning, etc.

Det går inte att tala om afrikansk kultur, sa hon också. Afrika består av mer än 50 stater, som alla är olika och har olika kulturtraditioner både mellan och inom sig.

Mr Russel fokuserade på identitet och att vår egen uppfattning om oss själva inte nödvändigtvis är omgivningens. Han menade att våra uppfattningar är en del av problemet. Kimberlay från USA talade om princip 32, som handlar om intersexuella personers rättigheter. För det första måste vi förstå vad som menas med intersexualitet, hur dessa personers mänskliga rättigheter totalt har åsidosatts.

En fråga från publiken som handlade om hur HBTI-personer ser på familjen fick många svar från panelen. Vad menas med familj? Hur ser en afrikansk familj ut? Etc

Sessionen avslutades med att panelen betonade att dessa principer inte innebar något nytt, att de bara vill betona att HBTI-personer har samma rättigheter som alla andra.

Respektera varje mänsklig individ! var slutordet.

Minnesord Eva Eriksson

Maria Loa Sandgren

Eva Eriksson blev 100 år. Kort efter sin födelsedag dog hon efter ett liv fyllt av SKV uppgifter. Hon hade ett stort engagemang för förbundet och satt många år i förbundsstyrelsen.

Första gången jag träffade Eva och de andra SKV kvinnorna var på mitten av 80-talet. Jag hade varit medlem i SKV innerstaden men var inte aktiv. När jag flyttade till Årsta kom jag med i SKV Fyrklövern, som hade sina möten i Bagarmossen. Och nu blev det annat. Fyrklövern var en mycket aktiv del av SKV. Vi umgicks även en hel del privat, på sommaren blev det utflykter med ångbåt och resor till Gesunda i Dalarna, där SKV stugan låg.

Vi reste med Nordiska Nykterhetsförbundet till Färöarna och till Åbo på Nordiskt Forums kvinnokonferens. När jag flyttade till Värmland var jag alltid välkommen att sova över hos Eva i Stockholm.

På senare år gick Eva en gång i veckan till SKV expeditionen på Solidaritetsrörelsens Hus, lärde sig ta emot e-post och besvara inkommande mail.

Tyvärr försämrades Evas syn efter en gråstarrsoperation så att hon inte kunde fortsätta med att gå på konstutställningar och vara med i andra föreningar. Det finns mycket mera att berätta, om alla SKV aktiviteter och det vi upplevt tillsammans.

Eva kommer alltid att ha en plats i mitt hjärta.

Kvällen den 3 juli hade vi vårt gemensamma fredsmingel på Syregården i Almedalen, SKV tillsammans med Kvinnor för fred (KFF) och Operation 1325, på initiativ av den senare. Vård för kvällen var **Eva Zetterberg**, tidigare ordförande för Operation 1325, som i sitt välkomsttal framhävde civilsamhällets stora betydelse för samhällsutvecklingen. Kvällen bjöd på ett välmatat program.

Världsfred - en utopi eller framtida verklighet

Det första seminariet stod **Jonathan M Feldman** från organisationen Sciser för. Han sammanställde två nyckelbegrepp - fred och utopi. Svensk fredspolitik kan handla om a) Sveriges stöd till humanitära interventioner, b) vapenexport och c) kopplingen till NATO. Utifrån dessa tre kriterier kan inte Sverige anses vara ett fredligt land.

Vidare framhöll han att svensk militarism och Natoalliansen provocerar Ryssland. Natoövningar där Sverige medverkar leder till ryska intrång nära svenskt luftrum, vilket i sin tur används för att hävda Sveriges behov av NATO samt vikten av militär upprustning.

En viktig faktor för att nå en fredligare värld är omställning från militär till civil produktion, vilken Feldman menar inte är en utopi utan högst rimligt. Sådana satsningar pågår inom rymd- och telekommunikation. Saab och Celsius har båda startat nya projekt med inriktning mot civilsamhället. Istället för att argumentera för nedrustning med moralisk upprördhet borde freds rörelsen visa vägen till omställning av vapenindustrin till civila alternativ. Så löd Feldmans slutkläm på ett intressant seminarium.

Miljön i Östersjön och Vättern

Därpå följde ett seminarium om militärens påverkan på miljön i Östersjön och Vättern. Ingela Mårtensson intervjuade Robert Hall, generalsekreterare för den europeiska ekoby rörelsen. Han arbetar för ett GMO-fritt Gotland och är aktiv i Miljöpartiet.

När krigets lagar bryts - att arbeta med bistånd i en konflikt

Svenska Afghanistankommittén gav oss skrämmande insikter i hur svårt det är för bl a läkare att bedriva säker sjukvård. Ett par händelser bland många - beväpnade terrorister bryter sig in på ett sjukhus för att föra bort och döda oliktänkande. Ambulanspersonal tvingas transportera vapen istället för skadade och sjuka.

Skriv under FN:s förbud mot kärnvapen!

Det näst sista seminariet, före politikerdebatten, var ett brandtal från Pierre Schori där han påtalade vikten av att Sverige skriver på FN:s konvention om kärnvapenförbud. Se artikeln intill och seminariet nedan.

Politikerdebatt

Kvällen avslutades med politikerdebatt med utgångspunkt från den provocerande frågan Är det verklig fred ni vill ha? Följande deltog: **Maria Andersson Willner S, Yasmine Posio Nilsson V och Kerstin Lundgren C.** Moderator var Louise Lindfors, generalsekreterare i Afrikagrupperna.

På våra frågor om Sverige kommer att skriva under FN:s kärnvapenförbud svarade Kerstin Lundgren ett klart och tydligt Nej, med förklaringen att Svensk säkerhet, dvs hänsyn till NATO samarbetet, går först. Om det är fred vi vill ha, ska vi rusta för fred. Yasmine deklarerade att det är självklart att V skriver under. Där råder ingen tvekan.

Maria Andersson Willner svarade att S avvaktar vad den utredningen kommer fram till som tillsatts i frågan. När det gällde vapenexporten så menar S att man inte ska exportera till stridande parter eller till diktaturer, vilket vi hört tusentals gånger, men som vi också vet inte följs. Med tydliga ställningtaganden blev det debatt!

Syregården var en trång, men informell och trevlig plats utomhus, mitt inne i Visby. Personalen var serviceinriktad och vänlig och man serverade fantastiskt god vegansk mat. Det var mycket folk som kom och gick, även om inte alla kom för att lyssna på vad vi hade att erbjuda från den tillfälligt uppbyggda scenen. Vårt program lockade ändå till sig tillräckligt många för att fylla bänkraderna.

Israel-Palestina konflikten

Resten av tiden i Almedalen var det bara att ta för sig av ett rikt smörgåsbord av intressanta programpunkter. Följande dag började med ett program om konflikten mellan Israel och Palestina. Efter det att Sverige erkänt staten Palestina i oktober 2014 försämrades relationen med Israel. Margot Wallström och Stefan Löfvén har fått utstå mycket kritik i sociala medier. Även dödshot har förekommit, liksom våldsamheter och utbrott av antisemitism runt om i Sverige. (har förekommit.) Vad jag tar med mig från seminariet är en stor hopplöshet i frågan om det överhuvudtaget ska bli en fredlig lösning i området. Enligt debattörerna krävs ett

ledarskifte som stödjer de demokratiska grupperna i båda länderna. Varken Hamas eller Fatah släpper greppet och de upprätthåller sin makt och ställning genom att de själva har skaffat sig privilegier. Hamas övertagande i Gaza och Fatahs oförmåga på Västbanken har lett till att de inte släpper in demokratiska grupper, eftersom det skulle medföra att de förlorar sin makt och ställning. "Peace Now", den israeliska rörelsen som öppnar för en överenskommelse med palestinier och andra arabiska länder, existerar knappast längre.

Kärnvapnets framtid - vad säger forskningen och politiken om avskräckning och förbudsavtal

På eftermiddagen besökte vi ett seminarium som Läkare mot Kärnvapen arrangerat på detta tema. Följande deltagare, Tytti Erästö från SIPRI, Peter Wallensteen, Uppsala universitet, Josefin Lind, Läkare mot Kärnvapen och Sofia Tuvestad, Concord debatterade med politikerna Sofia Arkelsten M, Kerstin Lundgren C, Olle Thorell S, Yasmin Posio Nilsson V.

I juli 2017 antogs i FN den konvention som förbjuder kärnvapen och som nu är öppen för alla länder att skriva på. Det har gått 50 år sedan det internationella ickespridningsavtalet känt som NPT (Non - Proliferation Treaty) undertecknades. Förutom att signatärerna åtog sig att förhindra kärnvapen från att spridas till fler länder än de fem som var aktuella på 60-talet, förband man sig att på sikt nedmontera sina kärnvapenarsenaler. Trots att stora ansträngningar har gjorts genom åren för att avtalet ska implementeras, är resultatet tvärt om att kärnvapenstaterna har blivit fler och stormakterna numera satsar på att utveckla och förfin sina kärnvapen.

Men dödläget har brutits. 122 länder har undertecknat FN-förbudet som Sverige varit med om att förhandla fram. Det ska nu ratificeras av politikerna i varje enskilt land. Många anser det som en självklarhet att Sverige men sin långa tradition av nedrustningsförhandlingar ska skriva på. De borgerliga partierna säger nej.

FN-förbudet är dock oerhört viktigt. Kärnvapen är helt oacceptabla. Om de skulle användas drabbas alla, civila som militären. Kärnvapen lyder inte under krigets lagar, de är exceptionella. (Att kriget har lagar är anmärkningsvärt nog - krig i sig är ju helt

oacceptabelt och borde förbjudas.) Sveriges regering har valt att tillsätta en utredning innan man slutgiltigt kan godkänna avtalet.

Ett argument från nej-sidan är att FN-avtalet motsäger NPT-avtalet, men Peter Walensteen menade att så inte är fallet utan de två kompletterar varandra. Ett annat nej-argument är att det inte går att övervaka om länderna nedrustar eller ej. Där ansåg Walensteen att IAEA är ett bra, fungerande organ för uppgiften. Han medger att det finns brister i avtalet, men inte värre än att Sverige skulle kunna gå in med förbehållet att förbättra. Alltså finns det goda skäl att skriva under i nuläget.

Kerstin Lundgren C hävdade med samma envishet som i vår debatt på Syregården att Sverige inte kan skriva under pga säkerhetsrisken. Det blir bara plakatpolitik när kärnvapenländerna själva inte skriver på. Moderaterna intar samma ståndpunkt. S vidhåller att de avvaktar utredningen som presenteras i slutet på oktober. V röstar för påskrift.

Programmet finns att se på <http://media.medfarm.uu.se/play/video/7897/>

Tror du att du kan förändra världen utan att anstränga dig?

På kvällen såg vi föreställningen som bygger på **Stina Oscarsons** nya bok med samma

namn. Bokens innehåll är ett resonemang om konst och motstånd, samtal, frihet och demokrati. Utgångspunkten är Gene Sharps 198 metoder att förändra världen utan våld. Ca 35 personer, kulturarbetare och aktivister, kom upp på scenen i tur och ordning och läste var sitt stycke ur boken. En underhållande föreställning med djup och allvar och som berörde mig mycket.

Den sekulära rättsstatens betydelse för kvinnors och flickors rättigheter och demokrati

På torsdagens program stod detta seminarium med bred uppslutning av arrangörer: Varken hora eller kuvad, Bred feministisk plattform, Centerkvinnorna, Freezonen, Brottsofferjouren, Viskadalens Folkhögskola, Riksdagens tvärpolitiska nätverk mot diskriminering och förtryck i hederns namn samt S-kvinnor. Det blev en mycket intressant förmiddag där man diskuterade hederskultur ur olika aspekter. Något som starkt bidrar till att denna kultur kan vidmakthållas är de muslimska friskolorna som har kunnat etablera sig med ekonomiskt stöd. Under hösten startas två nya skolor, en i Gävle och en i Falkenberg. De bedriver undervisning från förskola till gymnasium.

Sveriges förenade muslimer, en organisation i Göteborg, får stöd från MUCF. De bedriver hatpropaganda mot bl a homosexuella. "Vetenskapsskolan", en friskola även den i Göteborg, sympatiserar med IS. Tjejer måste bära heltäckande klädsel och pojkar får inte närma sig flickor som de inte är släkt med. Skolinspektionen har gett OK för en friskola i Vällingby. Här råder könsseparation från 6-års ålder. Alla i panelen har uppfattningen att friskolorna starkt bidrar till att hederskulturen kan fortsätta. Vidare måste föreningsbidrag ses över, stöd ska inte ges till rasistiska, antidemokratiska rörelser.

Ann-Sofi Hermansson S, kommunalråd i Göteborg, kommer under hösten tillsammans med Nalin Pekgul att bedriva opinionsarbete med ambitionen att om 10 år ska det inte finnas några utsatta områden i staden.

Amineh Kakabaweh V, Varken hora eller kuvad, menar att systerskap över gränserna

är viktigt. Sverige är ett sekulärt land. Alla invånare måste följa de lagar som hindrar unga kvinnor från att bli bortgifta. Ett krav som framfördes var att UD ska ha en avdelning för SSK (sex och samlevnad kunskap), som jobbar med dessa frågor. Flickor bortgifta mot sin vilja ska kunna tas hem, eftersom de är svenska medborgare. Man efterlyser en fördjupad medial debatt. För några år sedan gick det knappast att prata om dessa frågor, men en viss förbättring har inträffat. Amineh och hennes grupp jobbar oförtrutet på.

Ickevåld

Efter denna intensiva förmiddag besökte jag ett seminarium som **Kristna Freds** anordnat om olika metoder att utöva ickevåld. Vi gjorde praktiska övningar med röstträning och en tänkt situation där vi prövade civilkurage. Det gav mig en tillbakakänsla av 70-talet med hopp och framtidstro.

Om Sveriges nazistfästen

Den känslan tog snabbt slut när jag uppsökte ett seminarium som **Expo** hade om nazism i landet. Plötsligt dök det upp åtta NMR-medlemmar (Nordisk motståndsrörelse), som spred skräck bland oss som stod närmast. Det kändes väldigt obehagligt att se dem på nära håll och känna deras hat och avsky mot det som sas från scenen. Kvällen innan hade flera påhopp skett och när man nämnde det från scenen så utbröt hänflin och förnekanden bland NMR-medlemmarna. De var alla klädda likadant och höll sig intill varandra. Det kändes verkligen hotfullt.

En av debattdeltagarna, en politiker från Falun, som jag pratade med efteråt, berättade att de grupperar sig om åtta, när de besöker något event. Trösterikt är det att de utgör en liten grupp, men de gör allt för att rekrytera unga till rörelsen. Problemet är att många kommuner saknar beredskap för att hantera den lokala rekryteringen och dess konsekvenser.

Det var det sista seminariet jag hann med innan det var dags att gå på båten tillbaka till Stockholm.

Glöm inte medlemsavgiften för 2018 om ni inte redan betalat in den!

Plusgiro: 50 50 95-0
Avgiften är valfri från 50 kronor.

Kontakt
Svenska Kvinnors Vänsterförbund
Linnégatan 21
413 04 Göteborg
skvgoteborg@gmail.com
tel: 0702-829080

Almedalen 2018

Pia Risán

Jag möter upp med Maria på Centralen i Stockholm och vi tar oss vidare med buss till Gotlandsfärjan. Där väntar två till i gänget, Gunnel och Birgitta, medan Ianthe flyger från Göteborg. Vi är fem SKV:are som ska prata FRED under Almedalsdagarna. Vi ska bo fyra mil utanför Visby, så det blir att köra morgon och kväll. Vår hyrbil visar sig vara en VW som liknar en gammal skrotbil men alla får plats.

Vi åker runt stan och hittar Österport och Syregården, där evenemanget äger rum som SKV arrangerar ihop med Kvinnor för fred och Operation 1325. När vi anländer står Gustav Fridolin just och pratar. Jag hälsar på **Stina Oscarson** som deltar i ett samtal om civil olydnad. Jag sätter mig i det trånga rummet och lyssnar. Frågan ställs - får man bryta mot lagen? Hur olaglig har Stina varit? undrar någon. Jo, hon har cyklat mot rött ljus, berättar hon. Hon hävdar att det för det mesta är viktigt att hålla sig inom lagens ram, även om hon medger att varje kamp kräver sin metod. Det gäller att vara kreativ i sitt motstånd istället för att tro att just det olagliga ger en aktion sitt värde. Man kan göra allt möjligt, göra vad man kan. Skriva böcker om ekonomi t.ex. om man är bra på ekonomi. Det kan ge makt och inflytande.

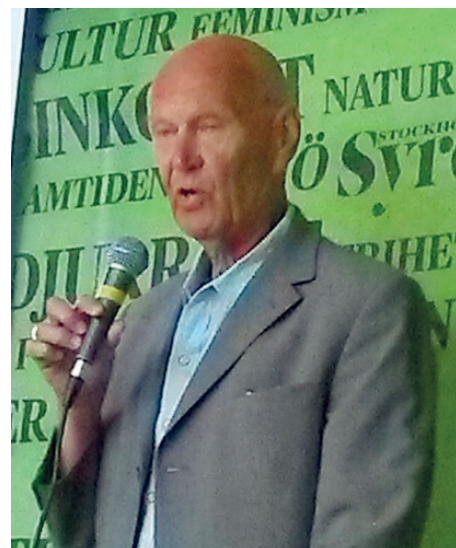
Debattören från Greenpeace menar dock att människor är allt för laglydiga. Han ger ett exempel: Naturen borde ha erkända rättigheter. Det kan ställas krav på olydnad om

man ska försvara naturen mot exploatering. Ställt på sin spets: När helgar ändamålen medlen? Frågorna blev många. Själv anser jag att vi behöver mer av olydnad.

Kl 18 inleder **Eva Zetterberg**, tidigare ordförande i Operation 1325, kvällens program där SKV är medarrangör. Jonathan **Michael Feldman**, som forskar kring fredsrelser, är först ut på banan med ett föredrag på engelska. Han pratar moral. Sveriges feministiska utrikespolitik och vapenexport går knappast ihop. Länder som Indien och Brasilien behöver sina pengar till annat än JAS-plan och vapen. I Afghanistan försvarar man svensk inblandning med att humanitärt bistånd underlättas. Han menar dock att det moraliska perspektivet inte räcker för fredsrelsen. Man måste i större utsträckning konkret visa på handlingsvägar och strategier som kan leda till fred.

Pierre Schori pratar om kärnvapen och NATO. Är en fri värld med kärnvapen möjlig? Nu finns nio kärnvapenstater och man kan begå kollektivt självmord. För närvarande tycks Trump och Putin komma överens om att respektera varandra på var sitt håll. Och Sverige, hur hotas vi av upprustningen? Norden en kärnvapenfri zon, sa vi på Olof Palmes tid. Är det ett möjligt mål? Åland är en demilitariserad zon som skulle kunna vara ett mönster globalt, anser Schori. Alla borgerliga partier vill att Sverige går med i

NATO, men NATO-medlemskap gör inte Sverige säkrare och kräver dessutom 2% av budgeten till vapen. Det nära samarbetet med NATO påverkar Sveriges ställningstagande till att skriva på FN:s konvention om förbud mot kärnvapen. Borgerliga partier vill det inte. Valet kommer att avgöra frågan. Det diskuterades en hel del under veckan hur man ska hantera nazisternas närvaro i Visby. RFSL har åkt hem på grund av nazisters närvaro. Vi som är kvar kan bidra med att vända ryggen till nazister som talar, såsom man har gjort tidigare i stan. Det är inte säkert att demokrati försvaras bäst med polis.

Möte i Lund som gav eko i Nicaragua

Text och foto: Margareta Nordh

Med kort varsel bestämde styrelsen för Vänortsföreningen Lund-León och SKV att arrangera ett offentligt möte i Lund den 28 maj 2018 med tre unga nicaraguanska kvinnor, som ville informera om sina upplevelser i upprorets Nicaragua. Två var studenter och en universitetslärare. De hade fått hjälp från solidaritetsrörelsen i Danmark att resa till Europa.

De berättade om ett folkligt missnöje med Ortega-regeringen, där droppen var en pensionsreform som ytterligare skulle urholka fattiga människors ekonomi. Fredliga protester möttes av våld och mord från regimen och deras förlängda arm.

Mötet var välbesökt och många frågor från publiken blev besvarade. De berättade om studenternas demonstrationer mot våldet, som lett till att flera av deras kamrater dödsdöms eller fängslats. Några hade försvunnit. Sårade nekades ibland sjukhusvård och avled av sina skador. De ville väcka internationell opinion mot våldet och för mänskliga rättigheter.

Samma kväll fortsatte de tre till Stockholm och sen till Göteborg och Uppsala för ytterligare informationsmöten.

Döm om vår förvåning och indignation när vi dagen efter kunde ta del av uppgifter som spritts i Nicaragua om vad som hänt under mötet i Lund. Det påstods att det rörde sig om tre agenter/legosoldater, som besökt Lund och under ett möte delat ut lappar med begäran om pengar till bomber och vapen. De hade förbjudit frågor från publiken. Emellertid hade en grupp av patriotiska nicaraguaner och revolutionära latin-amerikaner kommit till mötet och avslöjat de tre kriminella ligisterna, som hastigt lämnat mötet.

Allt i denna beskrivning var gripet ur luf-

Ingela Björck som tolk och två av de inbjudna nicaraguanerna.

ten - både att det skulle ha förekommit lappar med begäran om pengar, att frågor hade förbjudits och att "patriotiska nicaraguaner" lyckats stoppa mötet. Det enda som stämde var att det rörde sig om tre personer. Har man inte tidigare förstått innebörden av "fake news".....

De tre kvinnorna har inte kunnat återvända till Nicaragua.

Hur jag begick en brottslig handling på valdagen

Ianthe Holmberg

Maken och jag gav oss iväg glada i hågen på valdagen för att rösta och därmed göra vår medborgerliga plikt eller utnyttja våra rättigheter, hur man nu vill se på det. Till saken hör att det var första gången vi röstade med maken i rollstol.

-Men det skall väl gå vägen, sa jag muntert när vi väl plockat till oss våra förment hemliga röstsedlar i det trånga utrymmet. Vi rullade in över tröskeln till vallokalen där fyra valförrättare satt i rad och hänvisades till vänster, där det fanns ett bord och en stol med skärm som valbås. Vi satte oss i godan ro och pillade i våra valsedlar i de tre kuverten och rullade sedan ut för det högtidliga överlämnandet.

Plötsligt står en barsk karl framför oss som börjar förhöra sig om hur det gått till bakom skärmen, vem som stoppat in valsedlarna i kuvertet och hur förmögen maken var att göra detta själv. Jag tittar lite vänligt leende på honom eftersom jag för det mesta är en vänligt sinnad person.

-Det är inget att skratta åt, säger han på skarpen och jag har inte sinnesnärvaro nog att omedelbart sudda bort mitt leende.

- Hur så? Undrar jag lite försiktigt.

- Nu skrattar ni igen! biter han av. Det där är en brottslig handling!

Och jag fattar ju. Det är väldigt noga hur man går till väga när man hjälper någon att rösta. Det ska vara fullmakt och vittnen och den röstande ska vara ensam i ett valbås. Helt rätt, så ska det vara. Tänkte bara inte på att det kunde gälla även oss.

-Hur gör vi nu då? Kan vi ta om det hela från början? undrar jag förbindligt, men denna gång utan att le. Jo, det gick för sig. Maken ackompanjerades tillbaka till valbåset av valförrättaren, en värdig representant för samvetsgrann pliktuppfyllelse. Att ett så lagvidrigt scenario kunde utspela sig under hans fögderi!

Väl hemma kom jag underfund med att jag kände mig lite kränkt i alla fall. Nog kunde man tillrättavisa ett som det visade sig i detta sammanhang lite vilset äldre par, på ett mera respektfullt sätt.

Men så påminde jag mig, med ett leende, att min brottsliga handling bevitnades av fyra valförrättare.

Nässelfrossan Olofström

Gunnil Bengtsson

Under Olofströmsfestivalen Nässelfrossan, som detta året hade temat Kvinnor och Demokrati, framträdde SKV Olofström med ett bejublat program. En och en annan tår syntes faktiskt efter slutnumret På väg (Förtvivla inte systrar), elva kvinnor på scenen och fullsatt i Författarmuseet i Jämshög (Harry Martinsonbygden). Under 70 minuter gjorde gruppen en genomgång av kvinnors betydelse från rösträtsfrågan och fram till nutid. Allt till ackompanjemang av kända och okända kvinnosånger, diktläsning och bilder.

Tären då? Under slutsången reste sig tolv män i publiken upp (de var vidtalade) och sjöng tillsammans med oss: "Det är inte om att mäta eller mätas kampen står".

Detta blev ett så uppskattat program att alla är överens om att upprepa det på Internationella kvinnodagen 2019. Då finns det säkert plats för fler!

Peppade av vår framgång och av att vi träffats och haft trevligt under hela våren, bestämde vi oss för att ha en studiecirkel under hösten. Nitton stycken är vi som samtalar kring Stina Oscars bok Tror du att du kan förändra världen utan att anstränga dig. Stina kommer till Olofström den 19 november och pratar. Då är det ett öppet möte.

Tre läsvärda böcker om Palestina

Göran Burén:

Alla människors lika värde

Göran Buréns bok är en kartläggning av diskussionen i svensk samhällsdebatt kring Palestina och de fördrivna palestinierna från staten Israels bildande tills opinionen började svänga i slutet av 1960-talet.

Göran Burén har även skrivit en bok om mordet på Folke Bernadotte.

Gunnar Olofsson och Peo Österholm:
Vad händer i Palestina ?

Denna bok grundar sig inte bara på israeliska källor, rapporter från olika FN-organ och människorättsorganisationer utan även på palestinska källor.

Richard Falk:

Palestinas horisont Mot en rättvis fred.

Mellan 2008 och 2014 tjänade Richard Falk som FN:s särskilde rapportör om situationen för de mänskliga rättigheterna i det ockuperade Palestina. Han reflekterar över Edvard Saims arv och framhåller hans idéer om en humanistisk modell för fred, som tar hänsyn till de väldiga svårigheterna att åstadkomma en lösning.

